

SIROKAI MÁTYÁS

Névszedő

Mint egy nehezen induló beszélgetés
szavai, a város torkában egy helyben
forgolódnak a tankok. Vascsővek
a játszótérről, egy utazó cirkusz
kialudt ringlispiljei a körúton.

Próbálok elképzelni magam
mint történelem–magyar szakos
egyetemista, ahogy alkalmi
városrendezőként lecsavarozom
az utcanévtáblákat, kirakós-játékká
kuszálva a várostérképet, hátha
félrevezethető az a konvoj,
amelyik majd nagyanyámat
akarja elvinni. Névszedő
lennék, hamis idegenvezető.

A tervrajzok használhatatlanná
válnának, a lövedékek céltévesztővé.
Cserélgetném a kerületeket,
elhagyott gyárépületek közé keverném
a Kiskörutat, a Vásárcsarnokot háttal
bérházak közé egy szűk utcába.
Az Ötpacsirta utcát a városhatáron túlra.

Nem győzhetnék így sem.
A sértetlen utcákat megtalálják
és visszakeresztelik, majd
megint át-, hogy felismerhetetlenné
váljanak, egy másik szempont szerint.

Tél van, állok az Egyetem téren,
forgatom a térképet, csupa nedves,
fénylő folt a hótól, elindulok céltalan.
Játszóterek szabadsága az utcákon,
csikorog az idő rozsdás hintalánca,
forradalmakra, nagyanyámra gondolok,

olvasni kezdik egymást az utcatáblák.
A sétányok Kiss Ernője, a ligetbe
vesző Damjanich, a parlamentter Vécsey
és a fasori Westerburg, Török a mulató,
Lázár a temető mellől, a belvárosi
utcaokról sorban Dessewffy,
Schweidel, Lachner, a körút mellől
Nagysándor, a színház mögül
Poeltenberg, Knézich a partról,
Aulich az árkaos templomtérrel,
a titokzatos boltívek alól, ahol
elakad a harangzúgás, és vergődik
felfelé a falakon, fel az ablakokig,
a toronyig, ahol más hangokkal
keveredve hallhatatlanná válik.

Jeges Ernő (1898–1956): Reklámtér, temperarajz, 12×16,5 cm